

maalet under Overbetelse. Udvalgets Fleertal har imidlertid valgt en anden Bet, som jeg ikke paa nogen Maade — heller ikke hvad det Formelle angaaer — kan finde at være paa- værdig eller anbefalelsesværdig. Jeg kan nemlig ikke indsee, at det naturligt hører ind under Omraadet af en Revisionsslov, vedrørende Lønningerne for en Institution, at man vil staae hele Institutionen ihjel. Det er umægtelig en Maade at revidere Lønninger paa, men det er dog egentlig ikke det, man har tænkt sig ved en Revision af Lønninger, og om man nøies med at gjøre det partielt, eller man strax gjør det totalt, kommer jo i Principet ud paa det Samme; noget Saadant ligger, som sagt, som det synes, udenfor en Lov, der skal revidere Lønninger. Naar man stillede sig saaledes ligeoverfor en Lov, som behandlede en og samme Institution, kunde det endda snarere forståes, men naar Taler er om en heel Række af Institutioner, som ere sorte sammen i en og samme Lov, netop fordi man har betragtet denne som en revideret Lønningslov, og fordi man har fundet, at det kunde være passende i en saadan Lov at samle en heel Mængde af forøvrigt høist forskellige Institutioner, hvorved man lettere kunde afpasse de forskellige Lønninger efter de forskellige Hensyn, der bør tages, saa bliver det virkelig efter min Overbetielse langt mere paafaldende, at man vil benytte denne Leilighed til at gjøre det af med et eller andet af disse Instituter paa Veien. Derved stilles Sagen virkelig heelt anderledes, og det viser sig ogsaa, at man, hvis noget Saadant skulde skee, kom ind paa en heel Række af Betragtninger, som ligge udenfor de Betragtninger, der maae gjøre sig gjældende ved Revisionen af en Lønningslov. Ved en saadan Revision tager man Hensyn til, hvorvidt Lønningerne staae i et passende Forhold til andre Lønninger, til det Arbeide, der udtræbes, kort sagt, til alt det, som man ved forsat Behandling af Lønningslove faaer en vis Virtuositet i at behandle, men en Undersøgelse af, hvorvidt der er forskellige Grunde tilstede, som tale for at ophæve en heel Institution, kræver en heel anden Undersøgelse, en heel Række andre Bestemmelser og en heel anden Tidsanvendelse, end der kan være Tale

om at offere paa Lønningslove. Der er ganske vist en Maade, hvorpaa man kan slippe overmaade nemt fra det Hele, og det er den Maade, Udvalgets Fleertal har valgt, nemlig naar det siger, at det nærmere skal fastsættes ved Lov, men paa den Maade har man skudt Spørgsmaalet fra sig over paa Efterkommere, som man ikke kender. Det er imidlertid ikke ganske sikkert, at disse Efterkommere ville acceptere en saadan Henvisning, men det kunde vel tænkes, at de vilde sige: Det kunde have været godt, om de Mænd, der oprindelig fremsatte denne Tanke, havde ordnet Forholdet dengang, de havde Sagen for, men da de have søgt at slippe saa nemt derfra ved at skyde Sagen over paa os, maae vi under de forhaandenværende Omstændigheder sige, at vi ikke finde nogen Grund til at realisere denne Tanke. Jeg seer virkelig heller ikke, med hvilken Adkomst man her skulde kunne binde en følgende Lovgivningsmagt. Den Lovgivningsmagt, der til sin Tid skal tage denne Sag for til Behandling, kan sige: Ved nære at undersøge Sagen have vi fundet, at det ikke lader sig gjøre, eller de kunne maasse sige, at der er Grund til at udsette denne Sag endnu i 5—10 Aar. Det er, kort sagt, en temmelig ubelig Form, man her har valgt, og den vilde, hvis den blev gjort gjældende i andre Tilfælde, medføre lidet heldige Resultater. Min Stilling overfor hele dette Spørgsmaal er altsaa den, at jeg, hvad enten man vedtager eller ikke vedtager dette Forlag, som jeg finder høist ubelig i sin Form, og ligeledes mindre heldigt i sin Realitet, forsaavidt som det ikke er klart, hvorpaa det er baseret, vil finde, at der er Opfordring til at anstille en alvorlig Undersøgelse af Forholdet ved de to henværnte Seminarter, og af det Spørgsmaal, om man ikke, hvis en Sammenlægning af dem bør finde Sted, maaskee kan give det derved besparede Beløb en virksom Anvendelse til Oprettelsen af et Kvindeseminarium. Uden at jeg forøvrigt skal foregribe Fremtiden og sige, hvad enten Folkethingets Efterfølger eller min Efterfølger kan komme til i saa Henseende, vil jeg blot sige, at jeg baade personlig og som nuværende Kultusminister skulde være meget glad, hvis